Андрієві Деркачу

Цю тишу можна краяти ножем.
Вона — достигле яблуко достоту,
І хризантема присмерків, природа,
Яка цвіте, блукаючи між полум’ям та сном.

А іншими словами — то є тема,
Яка продовжує лунати і тоді,
Коли відгомоніли інші теми,
Коли натомлені музúки розбрелися по кав’ярнях,
І, затиснýвши кофри поміж ніг,
Смакують вина прохолодні та пліткують.

Цю тему можна різати ножем,
Коли безлюдна філармонія тече
У потойбічні вулиці, у час
Розлучених коханців та героїв,
Що, не сягнувши чину, в забуття
Поволі опадають і лежать там,
Немов метелики намоклі у квасолі,
Пригнічені тоталітетом тиші,
Але живі, бо все ще рання осінь,
І божевільний — німець та філософ —
Учив колись, що є повторний час.

Приготувавши свіжий чай, ти забуваєш
Про золотий ланцюг недолі. Ти живеш
Так високо, що вже поняття меж
Не є придатними для вжитку, для розмови, —
Всі вимагають неповторності, авжеж;
А ти повторення бажаєш і віднови.